

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the Former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

02299404

Prijevod

*DEKLARACIJA OSOBE KOJA JE DALA PISMENU IZJAVU
U SKLADU S PRAVILOM 92 BIS*

Ja,

Prezime, ime: Mirsad Smajić

Datum i mjesto rođenja: 05/05/54 Sarajevo

Identifikacioni broj ili broj pasoša: 6100/98

ovime potvrđujem, u prisustvu predsjedavajućeg službenika KRYSTAL THOMPSON
da je sadržaj pismene izjave (izjava) koju sam dao (-la) dana 18/12/93 and 14/01/98
i koja je priložena ovoj deklaraciji, po mom najboljem znanju i uvjerenju, istinit i tačan.

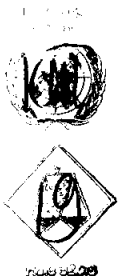
Uručena mi je i kopija pravila 91 Pravilnika o postupku i dokazima Međunarodnog suda na jeziku koji razumijem i znam da protiv mene može biti pokrenut krivični postupak zbog lažne izjave, ukoliko sadržaj moje pismene izjave (pismenih izjava) nije istinit i tačan.

Dana: 20 February 2003

U: Sarajevo, B.H

potpis davalca deklaracije

potpis predsjedavajućeg službenika

02299405

12.12.1993

Dana, 18.12.1993.godine u prostorije CSB-a Sarajevo pristupi SMAJŠ MIRSAĐ, sin Ahmeda i majke Rukije rođene Zaimović, rođen 05.05.1954.godine u Sarajevu, po zanimanju autolimar, zaposlen u "Stojoradu" - Grbavica, stalno nastanjen na Grbavići ul. Krupreška br. 12., trenutno nastanjen u ul. Živka Jošila br. 7., Sarajevo, oženjen, otac dvoje djece, identifik. utvrdjen na osnovu l.k. br. 2511/92. Nove Sarajevo, JMB 0505954172656, te daje sljedeću:

I Z J A V U

00528367

Rat me je zatekao u mojoj porodičnoj kući u ul. Kupreška br. 12., na Vracama. U prvim danima rata na lokalitetu Vraca primijetio sam veći broj uniformisanih lica naoružanih najsavremenijim pješadijskim naoružanjem.

Dana, 07.04.1992.godine u ranim popodnevnim časovima grupa od 7-8 meni nepoznatih naoružanih agresorskih vojnika dolaze na moja vrata i pitaju me dali posjedujem oružje. Nakon što sam im odgovorio da je ne posjedujem nikakvo oružje, isti su se udaljili da bi se ponovo oko 17 časova vratili da izvrše detaljan pretres kuće. Nakon Obavljenog detaljnog pretresa kuće pri čemu nisu ništa pronašli od oružja meni su bez ikakva obješnjenja naredili da podijem sa njima. Kada sam izašao iz kuće pred kućom sam prepoznao nekog od agresora, nekog u policijskoj uniformi naoružan AP, 40-tih godina, srednjeg rasta, crn, bez brkova i brade, koji je ranije kao vozač radio u Socijalnom na Malti, a stanovao negdje na Vracama. Isti mi je naredio da pognute glave, isključivo gledajući preda se krenem, prema kafani "Galeb" koja se nalazi u mojoj ulici. Ispred pomenute kafane se nalazila grupa od deset meni nepoznatih pripadnika agresorske vojske koji su razvalili vrata kafane "Galeb", odakle su iznijeli piće i pili ispred kafane. Jedan iz grupe mi je naredio da se skinem do pasa, što sam ja i učinio. Nakon toga su me svi odreda počeli tući, pri čemu su me rukama i nogama i puškama tukli po svim dijelovima tijela. Tako su me tukli 20-tak minuta, da bi me nakon toga uveli u kuću Obarčanin Safeta u Kupreškoj ulici br. 8. da bi im navodno pokazao gdje se nalazi skriveno naoružanje dotičnog koji je ranije napustio kuću sa porodicom i otišao u sigurniji dio grada. Pošto ja nisam znao ni za kakvo oružje jedan iz grupe mi je glavu stavio u ladicu od ormara i pritisnuo nogom dok su me drugi tukli. Nakon toga me izvedoše iz kuće da bi mi naredili da se obučem, a zatim jednom kampanjolom u kojoj se nalazio također pretučen moj komšija Dedić Mirsad iz Sinjske ulice su nas prebacili u školu MUP-a na Vracama. Po naglasku bi se moglo reći da agresorski vojnici koji su me tukli nisu sa Grbavice nego su najvjerovatnije došli iz Srbije. U toku vožnje su nastavili mene da tuku, a jedan od njih mi je tri puta iz AF neprežno pucac u sljepočnicu. U školi MUP-a su mene i Mirsada nakratko razdvojili, mene su ponovo u dva navrata pretukli, svezali mi ruke na leđa, povezali oči da bi nas ponovo obojicu tako vezane istom kampanjolom prebacili iz škole MUP-a na Kulu. Na Kuli nas ubacuju u jednu prostoriju gdje sam osjetio da ima još ljudi. Prije nego što su me ubacili u tu prostoriju meni se obratio poznati glas riječima: "otkud ti Smajš ovdje", Po glasu sam prepoznao da se radi o mom bivšem prijatelju LALOVIĆ RATKU koji je ranije bio načelnik u Centralnom zatvoru u Sarajevu, a koji je u zatvoru Kula vjerovatno angažovan na istim poslovima. Nakon 20-tak minuta provedenih u ćeliji, ulazi jedan vojnik koji se predstavio kao LALOVIĆ LUKA, visok oko 190 cm. smeđ, krupan, star 30-35 godina, u uniformi bivše JNA zajedno sa Lalović Ratkom, pri čemu nam skida povez sa očiju i ruku i govori da dok su oni tu da nam neće faliti ni dlaka sa glave. U toku noći u našu ćeliju su dovezli još pet lica medju kojima sam prepoznao: Salčin Merseda, po zanimanju taksista, nastanjen na Grbavići, Salčinović Zlatana, po zanimanju taksista, također nastanjen

Smajš Mirsad

00528368

na Grbavici, Kamberović Mirsada, po zanimanju taksista takodje nastanjen na Grbavici. U ovoj grupi se nalazio i jedan meni nepoznati mladić svezanih ruku i očiju pretučen na smrt kojeg smo mi sutri dan u zajednom čebetu odnijeli do kombija da bi ga agresorski vojnici odvezli u nepoznatom pravcu. Svi novopridošli su bili pretučeni tako da je sutri dan meni na rukama preminuo i Salčinović Zlatan, kojeg smo isto kao i ovog mladića isnijeli do kombija da bi ga vojnici odvezli u nepoznatom pravcu. Prije toga je Salčin Mersad sa Zlatanove ruke skinuo ručni sat i prsten da bi to predao Zlatanovoj ženi. U zatvoru Kula smo proveli tri dana bez fizičkog maltretiranja da bi nas devetoricu dana, 10.04.1992.godine u večernjim satima svezanih ruku i očiju ubacili u vojni kamion i povezli nas na Pale navodno radi razmjene. Sa mnom su bili: Salčin Mersad, Kamberović Mirsada, Dedić Mirsada, Tahirović Derviš - stanovao negdje na Čengi Vili, Voloder Ibro ranije stanovao u Švrakinom selu. Medju nama zarobljenim bio je jedan mladić srpske nacionalnosti koji je bio pijan i koji je čitavo vrijeme puta pričao i govorio agresorskim vojnicima da je on njihov. Zarobljenog Dedić Mirsada su agresorski vojnici negdje u Lukavici skinuli sa kamiona, a kasnije sam saznao da je on posredstvom svoga brata razmijenjen i trenutno se nalazi negdje na Dobrinji. Istu noć, nakon puta od otprilike 3 sata doveze nas na Pale i smještaju u fiskalturnu dvoranu Izvidjačkog doma. U istoj sali se nalazilo otprilike 100 lica, a mi smo se smjestili u jedan slobodan čošak, pri čemu nam je jedan pripadnik agresorske vojske u milicijskoj uniformi donio po sendvič i flašu vode.

Za vrijeme mog boravka na Palama svakodnevno su trajala maltretiranja, a medju pripadnicima agresorskih formacija prepoznao sam:

- MALKA KOROMANA, koji je dok sam ja bio na Palama uzimao u zaštitu zarobljene Muslimane i nije dao da se zarobljeni tuku,
- KOJIĆ RATMIRA, sa Pala koji je po pričanju ranije radio u SUP-u Sarajevo, a koji je takodje prema zarobljenicima bio korektan.

U to vrijeme u ovaj zatvor je dva puta navraćao i "BATKO" takosu ga zvali, crn kratko ošišan, dobro razvijen, pri čemu nije učestvovao u tuči zatvorenika, ali je bio prisutan prilikom tuče.

U maltretiranju zatvorenika ističe se jedan pripadnik agresorske vojske koga smo mi zvali "CRNI" koji je bio nižeg rasta, kovrdžave crne kose crne puti, star oko 30 godina, u milicijskoj uniformi, naoružan "kamom" kojom je često šišao zatvorenike. U mom prisustvu sam vidio da na taj način maltretira Manjilović Šefika iz Višegrada - Menzilovići br. 4.

U maltretiranju zatvorenika ističe se takodje i STOJANOVIĆ JADRANKA, vjerovatno sa Pale, visoka oko 170 cm. plava, plave duže kose u maskirnoj uniformi, naoružana pištoljem i AP. Svaki put je tukle jednog zatvorenika iz Bratunca star oko 50 godina koji je bio vezan liscama za radijator, a koji je kasnije takodje razmijenjen.

Negdje oko 15 maja 1992.godine dovedena je u ovaj zatvor grupa od 430 zarobljenika iz Bratunca i okoline koji su bili pretučeni sa urezanim krstovima po tijelu, odsječeni prstiju na ruci da bi ih dana 17.05.1992.godine odvezli na razmjenu, a kasnije sam saznao da su razmijenjeni stigli u Visoko. Na dan razmjene su odvedeni iz sale svezanih ruku u grupi po 10 ljudi pri čemu su morali pjevati četničke pjesme, a kako smo čuli oni koji to nisu uradili bili su ubijeni.

Nakon odlaska ove grupe nas preostale u zatvoru su ponovo pretukli, a sutri dan 18.05.1992.godine su izvršili prozivku nas 64, ubacili teretni kamion da bi nas odvezli na razmjenu na Hrešu. Isti dan razmjena je obavljena uz prisustvo UNPROFOR-a, Crvenog krsta i naše Armije na Hreši. Prilikom silaska u grad kod Višegradske kapije četnici su otvorili vatru na nas, vozilo UNPROFOR-a i Crvenog krsta, pri čemu je pogodjeno jedno vozilo Crvenog krsta.

Suzij's (Mirsad)

~~00528369~~

Pouzdanu mi je poznato da je od prvih dana agresije od mojih komšija sa Grbavice u agresorske formacije stupio Kramanović Miroslav zvani BATO 1955.godine, prije rata bio trgovački putnik nastanjen u Kupreškoj br. 37. Njegov otac LAZO ili LAZAR je prije rata bio komandir stanice milicije Novo Sarajevo. Čuo sam da je MIROSLAV na području Vrbanja mosta zlostavljao Muslimane i pljačkao njihovu imovinu. Takodje u agresorske formacije na Grbavici uključio se i DOŠLO BRACO nastanjen u ul. Kupreška br. 18., Kako sam čuo trenutno isti radi kao ljekar u Lukavici. Njegov otac DOŠLO SVETO je bio snajperista u agresorskim formacijama na području Grbavice i Vraca, a navodno je poginuo.

- JOŠILO DRAGAN, sin Ratka nastanjen u Kupreškoj ulici broj 16 je takodje pripadnik agresorske vojske na Grbavici.
- GLODANAC MIROSLAV iz Sinjske ulice br. 7., je kao sudija angažovan u tzv. srpskim vlastima na Grbavici.

Na Vracama u mojoj porodičnoj kući je ostao moj otac Ahmed, majka Rakija i sestra Mirsada. Saznao sam da su mi oca ubili 03. maja 1993.godine hicem iz snajpera koji je došao iz pravca škole MUP-a na Vracama.

Dana, 16. novembra 1993.godine istjerani su iz kuće moja majka i sestra te su prešle na našu teritoriju i trenutno se nalaze kod mene u stanu.

Izjavu sam glasno čitao, u nju je uključeno sve što sam izjavio, te je kao takvu prihvatam kao svoju i svojeručno je potpisujem.

Takodje ističem da je odnos ovlaštenog službenog lica prema meni u tcku uzimanja izjave bio korektan.

IZJAVU DAO:

Smajš Mirsad

Smajš Mirsad

IZJAVU UZEO:

Smajš Nijaz

Smajš Nijaz

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

02299412

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: Smajš
Ime: Mirsad Ime oca:
Nadimak/pseudonim: Pol: muški ženski
Datum rođenja: 5. maj 1954. Mjesto rođenja:

Nacionalnost: Bošnjak Vjeroispovijest: muslimanska

Jezik/jezici koje govori: bosanski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Jezici korišteni u toku razgovora: bosanski i engleski

Trenutno zanimanje: penzioner Prethodno: autolimar

Datum(i) razgovora: 14. januar 1998.

Razgovor(e) vodili: Alessandra Manuguerra Prevodilac: Ulfija Džubur

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: Stephen R. Upton

Potpis: /potpisano/

11

IZJAVA SVJEDOKA

02299413

Dana 18. decembra 1993., bosanskim sam vlastima dao izjavu o onome što sam doživio nakon što su me snage bosanskih Srba zatočile u aprilu 1992. Danas mi se pokazuje kopija moje prvobitne izjave, te potvrđujem da je njezin sadržaj tačan i istinit. Najveća greška u izjavi je to što je datum moga hapšenja u stvari bio 7. maja, a svi su ostali datumi tačni po redosljedu, ali se tiču mjeseca maja. Datum moje razmjene, 18. maj, je tačan. U zatočeništvu sam držan 11 dana. Ima samo jedna manja greška na prvoj stranici moje izjave. U drugom odlomku piše da su mi vojnici naredili da hodam prema kafeu "Galeb". Ime kafića je pogrešno, u stvari se zove kafe "Golf". Danas sam potpisao i datumom označio fotokopiju moje izvorne izjave.

Prije sukoba se uopšte nisam bavio politikom, niti sam bio član ijedne političke stranke. Prije početka rata stanovao sam u svojoj kući na Grbavici II. Moja se kuća u stvarni nalazila odmah ispod škole MUP-a. Nisam vjerovao da će biti rata, pa sam ostao u kući sa ženom i djecom. Oko mjesec dana prije početka rata stavljen sam na čekanje i rekli su mi da ne moram doći na posao.

Vojnici su prolazili područjem u kojem smo stanovali, i to od kraja marta do početka aprila kada je izbio rat. To su bili srpski vojnici, od kojih su neki nosili uniforme bivše milicije, a drugi maskirne uniforme. Na uniformama nije bilo oznaka, ali su im na rukavima bile bijele trake. Nazivali su se "Bijelim orlovima". Oko moje kuće bilo je u to vrijeme mnogo vojnih aktivnosti, tenkovi su se razmjestili na Tranzitu, iznad moje kuće, a ispod škole MUP-a. U tom su području postavljali mine, a vidio sam kako vojnici nose vatreno oružje. U to nam vrijeme nije bilo dozvoljeno da se krećemo tim područjem. Ako bi neko izišao napolje, vojnici bi otvarali vatru. Otprilike sedam dana prije nego što sam uhapšen, vidio sam kako je jedan čovjek ustrijeljen kada je ušao u kamion. Znao sam da više nije sigurno izlaziti napolje. Istoga dana kada sam odveden, 7. maja 1992. počeli su da pretresaju kuće. Do toga dana ništa se nije promijenilo u mom odnosu s komšijama Srbima. Nije bilo propagande niti su nas komšije zastrašivali. Većina stanovnika u mome komšiluku bili su Muslimani. Sve je bilo normalno, imali smo struje i telefoni su radili sve do trenutka kada sam uhapšen, što je za mene bilo veliko iznenađenje.

Zarobljen sam u vlastitoj kući, baš pred mrak, kada su vojnici došli i pitali me imam li vatreno oružje. Rekli su mi da uzmem jaknu i da pođem s njima. Ti su vojnici nosili maskirne uniforme. Ispred moje kuće bili su ljudi u policijskim uniformama, te ljudi koji nisu nosili uniforme. Vojnici su imali sve vrste modernog naoružanja, uključujući ručne bombe i automatsko oružje.

Od kuće su me odveli u kafe "Golf". Rekli su mi da se skinem, pa sam skinuo košulju. Tu je bilo oko 15 vojnika, od kojih su neki bili pijani ili drogirani. Ne znam ko me je od njih tukao. No, tada su me tukli 15 - 20 minuta. Od tamo su sa mnom u školu MUP-a odveli i Mirsada Dedića, čovjeka iz susjedne ulice. U školi MUP-a su me ponovno tukli, ali Dedića nisu. Zavezali su me za stolicu i tražili da im predam oružje. Rekao sam im da nemam nikakvo oružje. Bili su mi uzeli sat, pa nisam imao pojma o vremenu. Nakon otprilike pola sata provedenih u školi MUP-a, povezali su mi oči i zajedno s Dedićem odveli u zatvor Kula.

110
01905895

10

U zatvoru sam prepoznao Ratka Lalovića i Luku Lalovića. Predstavili su mi se Luka i Siniša Tešanović i rekli da mi se ništa neće dogoditi dok su oni tamo. Bili su odjeveni u maskirne uniforme, ali nisu nosili pištolje. Pitao sam Ratka Lalovića može li da mi pomogne, a on je rekao da ne može. Ništa mi nije rekao što se događa.

U sobi u kojoj su me držali bilo nas je deseterica. U našu su sobu doveli trojicu ljudi koji su bili taksisti. Kada su dovedeni u sobu, svima su ruke bile vezane i bili su teško pretučeni. Od tih ljudi, dvojica su kasnije podlegli batinama.

Uslovi u zatvoru bili su loši, nikada nismo dobijali puno hrane, a bila je jako loše kvalitete. U sobi je bio zahod i tekuća voda, ali bila su samo dva kreveta. Dok sam bio u zatvoru Kula nisu me ni tukli ni mučili. Dok sam bio u zatvoru Kula nisam imao kontakta s porodicom.

Dana 10. maja, devetoricu nas su vezali, povezali nam oči i odveli na Pale. Rekli su nam da će da nas razmijene. Bilo je oko 19:00 sati, a na Pale smo stigli oko 22:00 sati. Bili smo vezani, a preko očiju smo imali poveze. Na Palama smo iz kamiona odvedeni u jednu zgradu. Najprije su nas uveli u jednu malu prostoriju u kojoj su nam skinuli poveze s očiju. Zatim su nas odveli u fiskulturnu salu u kojoj su se nalazili neki drugi zatočenici. Tek sam kasnije saznao da je to bio Dom izviđača. Drugi ljudi koju su bili u fiskulturnoj sali imali su brade, pa sam mislio da su me doveli četnicima. Kasnije sam shvatio da su ti neobrijani ljudi zapravo drugi zatvorenici.

Fiskulturna sala nalazila se u jednoj zgradi u centru Pala, do policijske stanice. Na podu su bile oznake igrališta za košarku i rukomet. Prozori su bili samo na jednoj strani sale, i to uzduž cijelog zida i visoko iznad zemlje. Vojnici u maskirnim uniformama koji su bili na straži, mogli su se popeti na prozore s vanjske strane zgrade i vidjeti nas. Neki su prozori bili otvoreni i neki bi vojnici zauzeli položaje s vanjske strane tih prozora.

Mislim da je glavni u zatvoru bio Ratimir Kojić. On je imao kancelariju pred fiskulturnom salom i dok je god on tamo bio, ništa nam se ne bi dogodilo. Mislim da je Kojićev zamjenik bio Malko Koroman, ali nisam siguran. Obojica su imali između 35 i 40 godina. Ponekad bi nosili uniforme, a ponekad civilnu odjeću. Mislim da su imali pištolje, a nosili su ručne radio stanice "Motorola".

U zatvoru je bilo jako loše. Zahod smo mogli koristiti samo kada bi nam dozvolili, a hranu nismo dobijali. Na putu do zahoda morali smo da prođemo pored stroja stražara, koji bi nas tukli, šutali nogama i udarali kundacima pušaka. Morali smo spavati na podu. Noću bi u zatvor dolazilo i do 15 pijanih vojnika, koji bi nas tukli. Ti su vojnici nosili sve vrste uniformi ili dijelove uniformi. Tukli su nas štapovima, policijskim palicama, puškama. Bacali su nas o zidove tako da smo glavama udarali u zid. Prije nego što su nas odveli na razmjenu, natjerali su nas da sa zidova operemo krv. Dok sam tu bio zatočen, slomili su mi četiri rebra i izbili nekoliko zubi. Dok su me držali na Palama nisu me vodili na ispitivanje, ali sam vidio kako neke druge zatočenike odvođe.

Kada sam stigao, tamo je bilo 86 zatočenika. Dana 15. maja, u fiskulturnu salu su doveli oko 430 zatočenika iz Bratunca. Razgovarao sam s nekima od tih zatočenika. Rekli su mi da su ih policija i vojnici sakupili na stadionu u Bratuncu. Svi su bili iz predjela oko Bratunca. Tukli su ih na stadionu u Bratuncu, a neke i u trenutku hapšenja. Neki su zatočenici mučeni. Oko mene je bilo otprilike pet zatočenika s

100
g

povredama. Nekima su na leđima i grudima bili urezani krstovi. Nekima su odrezana dva mala prsta, a ostavljeni su im srednji, kažiprst i palac kako bi mogli pokazivati srpski znak. Takođe su mi rekli da su ih tjerali da jedu sol, pa su, kada su stigli, očajnički tražili da piju vode. Dana 17. maja, zatočenici iz Bratunca odvedeni su na razmjenu. Nakon što sam pušten, vidio sam na televiziji da su oslobođeni u Visokom. Kada su odvodili te zatočenike, naredili su im da pjevaju četničke pjesme. Shvatio sam da će ih pobiti ako ne budu pjevali. Mislim da bi ubili najmanje 20 ljudi. Svi zatočenici iz Bratunca bili su Muslimani, dok se među zatočenicima koje su držali sa mnom nalazilo i nešto Srba i Hrvata.

Dana 18. maja prozvali su imena onih koji će biti razmijenjeni. Ja sam se nalazio među zatočenicima koje će toga dana razmijeniti. Toga su dana sa mnom odveli sve zatočenike osim otprilike dvanaestorice. Neki od onih koji su ostali bili su Srbi koji su zlostavljani. Vojnim kamionom su nas odvezli u Hrešu. Razmjena je obavljena pod nadzorom UNPROFOR-a i Crvenog krsta.

PAŽNJA: OVO JE NEPOTPISANA IZJAVA

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'M. Mirsad', is written above a large, stylized number '8'.

02299416

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 15. 9. 2000.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Alma Bičakčić, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) Mirsad Smajš mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela s engleskog na bosanski jezik u prisustvu Mirsada Smajša koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Mirsad Smajš je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela, što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Datum: 15. 9. 2000.

Potpis: /potpisano/

7